

Otvoreno Božje srce: Milosrđe i apostolat

„Trebamo dopustiti Bogu koji živi u nama da ljubi kroz srce svakoga od nas: ljubiti Božjom ljubavlju.“

15.03.2023.

Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta, odgovara Isus kada ga Pilat ispituje o optužbama Velikog vijeća. On je Kralj, ali ne nad svjetovnim kraljevstvom: Da je moje kraljevstvo od ovoga svijeta, moje bi se sluge borile da ne budem izručen Židovima; ali moje kraljevstvo nije od ovoga

svijeta.[1] Nekoliko sati ranije u Getsemanskom vrtu, Isus je razgovarao s Petrom na sličan način kako bi ga uvjerio da stavi svoj mač u korice. *Zar misliš da se ne mogu obratiti svome Ocu i on će mi odmah poslati više od dvanaest legija anđela?* [2]

Bog ne ulazi u svijet s oružjem čovječanstva: riječ je Božja živa i djelotvorna, oštija od svakog dvosjeklog mača, prodire do razdvajanja duše i duha. . . i razlučuje misli i nakane srca.[3] Isus se „ne bori da izgradi moć. Ako ruši zidove i dovodi u pitanje naš osjećaj sigurnosti, čini to kako bi otvorio brane tog milosrđa koje, s Ocem i Duhom Svetim, želi izliti na naš svijet. Milosrđe koje se širi; naviješta i donosi novost; ono liječi, oslobađa i naviješta godinu milosti Gospodnje.”[4]

Bog gleda na srce

U svijetu imate nevolju; ali hrabri budite, ja sam pobijedio svijet – ego vici mundum.[5] Isusova svećenička molitva u Cenakulu donosi utjehu njegovim učenicima kroz vjekove. Naš Gospodin pobjeđuje, čak i kada propovijedanje Evanđelja nailazi na velike poteškoće, i čini se da Božja stvar može propasti. Christus vincit, Krist pobjeđuje; ali on osvaja prema planu koji se ne podudara s ljudskim idejama moći: Moje misli nisu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi. [6]

Tebi ću dati svu ovu vlast i njihovu slavu; jer meni je predano i dajem je kome hoću.[7] Kad je davao Isusu pokazao sve narode na zemlji, nije mu ponudio puko bogatstvo i posjede, već podvrgavanje čovječanstva njegovoj volji svjetovnom kontrolom. Davao iskrivljuje obećanje Oca Sinu koje nalazimo u Psalmu 2: Traži od mene i dat ću ti puke u baštinu.[8] On nudi

Kristu svjetovnu viziju, otkupljenje bez patnje. Ali „Isus je vrlo jasan da nije svjetovna sila ta koja spašava svijet, nego sila Križa, poniznosti i ljubavi.”[9]

Odbijajući ovo iskušenje, Krist je zacrtao put kojim bi svi kršćani trebali ići. On nam daje naslutiti kako će se njegova vlast odvijati u povijesti, iako se ljudskim očima može činiti glupa: Bog će kraljevati svojim milosrđem. Ako njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta, onda nije ni njegovo milosrđe. Ali upravo zato, jer se rađa odozgor,[10] može zagrliti svijet i spasiti ga.

Čovjek gleda na vanjštinu, a Gospodin gleda na srce.[11] Bog nema koristi od formalne, vanjske podložnosti koja je iznutra šuplja. On traži svaku osobu; on kuca na vrata svakog srca.[12] Sine moj, daj mi srce svoje i neka oči tvoje promatraju putove moje.[13] To je način na koji

Bog vlada: on pobjeđuje jer nas uspijeva razoružati. On pobjeđuje ne potiskujući naše želje za srećom, već pokazujući nam da bez njega one vode u slijepu ulicu.

Što sam ih više zvao, to su više odlazili od mene, jada se Gospodin riječima proroka Hošee.[14] Ali iako se ljudi mogu oduprijeti Božjem pozivu, mi kršćani znamo da, na kraju, ako samo malo otvorimo vrata svoje duše, Bog ulazi u naš život i mi smo zarobljeni njegovom silnom ljubavlju. Njegovo je „Milosrđe u pokretu, Milosrđe koje svakim danom traži napredak, idući malim koracima naprijed i napredujući u toj pustoši u kojoj prevladavaju ravnodušnost i nasilje.”[15] Stoga je naš apostolat, rođen iz vjere, prožet spokojem. : „Nije riječ o negativnim kampanjama, niti o tome da smo 'anti bilo što'. Naprotiv, trebamo živjeti pozitivno, puni optimizma, s mladolikošću, radošću i mirom.”[16]

Ljubiti Božjom ljubavi

Kad je vidio mnoštvo, sažalio se nad njima jer su bili izmučeni i bespomoćni kao ovce bez pastira.[17] Bog gleda na duše sa suosjećanjem. Preko svoje djece želi doprijeti do svakog čovjeka. Božja je ljubav izlivena u naša srca po Duhu Svetom koji nam je dan.[18] On nas uvodi u božansku ljubav, toplu i gostoljubivu klimu u koju želi da budemo uronjeni ovdje i sada na ovoj zemlji, a zatim za svu vječnost. „Našu ljubav”, kaže sveti Josemaria, „ne treba brkati sa sentimentalnošću ili pukim dobrim zajedništvom, niti s onom pomalo upitnom revnošću da pomognemo drugima kako bismo sami sebe uvjerali u svoju superiornost. Umjesto toga, to znači živjeti u miru s našim bližnjima, častiti sliku Božju koja se nalazi u svakom ljudskom biću i činiti sve što možemo da ih potaknemo na kontemplaciju te slike, kako bi

naučili kako se obratiti Kristu.” [19]
Trebamo dopustiti Bogu koji živi u
nama da ljubi kroz srce svakoga od
nas: ljubiti Božjom ljubavlju.

„Božja je ljubav vrijedna svake
ljubavi!“ [20] Ove žarke riječi svetoga
Josemarije pokazuju nam
beskonačno Srce Božje uz naše
ljudsko srce, koje je tako maleno, ali
sposobno proširiti se da postigne
velika djela. Božja je ljubav vrijedna
ljubavi koju pokazujemo posvećujući
svoje živote ispunjenju njime i
velikodušnom širenju njegovog
milosrđa na druge ljude. Ovo je poziv
za ljude velikog srca, poziv da se vinu
visoko umjesto da vode prozaičan i
običan život. „Milosrdno srce ne
znači slabo srce. Svatko tko želi biti
milosrdan mora imati jako i
postojano srce, zatvoreno za
napasnika, ali otvoreno za Boga. Srce
koje dopušta da ga probode Duh
kako bi ponijelo ljubav putovima koji
vode do naše braće i sestara. I, u

konačnici, siromašno srce, ono koje spoznaje vlastito siromaštvo i slobodno se daruje za druge.”[21]

„Skidanje sandala prije svetog tla drugoga”

Srce koje „shvaća vlastito siromaštvo” sposobno je ispuniti se bogatstvom Božje ljubavi. „Bog koji dijeli naše patnje, Bog koji je postao čovjekom da bi nosio naš križ, želi preobraziti naša kamena srca. Poziva nas da sudjelujemo u patnjama drugih. On nam želi dati 'srce od mesa'. . . ispunjeno suosjećanjem, vodeći nas do ljubavi koja liječi i obnavlja.”[22]

Tada ćemo moći pratiti svaku osobu, ne samo kao da ona ima puno toga za naučiti, nego i mi imamo puno toga za naučiti. Što smo sposobniji primati od drugih, to će se više sjati i usavršavati darovi koje smo primili od Boga. Naše srce treba govoriti drugom srcu: cor ad cor loquitur,

srce govori srcu, kao što je blaženi John Henry Newman tako dobro uočio.[23] Ako „skinemo svoje sandale pred svetim tlom drugoga,” [24] ako dopustimo da nas drugi iznenade, tada im uistinu možemo pomoći.

„I ako vidite prijatelja koji je pogriješio u životu i pao, idite i ponudite mu ruku, ali učinite to s dostojanstvom. Stavite se na njegovu razinu, slušajte ga. . . Pustite ga da govori, neka podijeli svoje iskustvo, a onda će vam malo po malo ponuditi svoju ruku i, u ime Isusa Krista, možete mu pomoći. Ali ako iznenada uđete i počnete mu držati propovijed, govoreći o istoj stvari, onda će njemu ili njoj biti gore nego prije.”[25]

Kršćani se danas susreću s ljudima u raznim situacijama. Ako doista svakom čovjeku pristupimo otvorenog srca, možemo ostaviti u

njegovoj duši Božji mir koji nadilazi svako razumijevanje[26] i svatko na svoj način može ostaviti trag na toj duši. Ponekad su to krštenici koji nikada nisu prakticirali svoju vjeru ili su je napustili nakon prve svete pričesti; ili možda ljudi koji su nakon niza godina prakticiranja vjere, ponekad gorljivo, pokleknuli pred kušnjama utjehe, relativizma ili mlakosti. Drugi put ćemo susresti ljude koji nikada ni s kim nisu razgovarali o Bogu u osobnom razgovoru.

Neki će u početku možda biti malo suzdržani kad će govoriti o ovoj temi jer smatraju da je to napad na njihovu slobodu. Naš je spokoj djece Božje uvijek najbolje oružje. Radujte se uvijek u Gospodinu; opet ću reći: radujte se. Neka svi ljudi upoznaju tvoju strpljivost. Gospodin je blizu. [27] Božje milosrđe će nas potaknuti da dopremo do svih, kao što je Isus učinio;[28] i također poput Isusa, da

dopustimo da nas dosegnu drugi,[29]
da provodimo vrijeme s ljudima.
Možemo im pomoći da se suoče sa
svojim brigama i problemima i
otvoriti im nove horizonte, počevši
od mjesta na kojem se sada nalaze.
Možemo im postaviti jasne, ali nježne
zahtjeve, a pritom im uvijek pomoći
da ih ispune.

„Crkva, sjedinjena s Kristom, rođena
je iz ranjenog Srca. Iz ovog Srca,
širom otvorenog, prenosi nam se
život.”[30]

Svaki autentični apostolat također je
apostolat ispovijedi. Moramo pomoći
drugima da iskuse neizmjereno Božje
milosrđe, koji nas čeka kao otac
izgubljenog sina, željan nam dati svoj
očinski zagrljaj koji nas pročišćava i
omogućuje nam da ponovno
pogledamo njega i druge licem u lice.
„Ako se iz bilo kojeg razloga udaljite
od njega, reagirajte s poniznošću koja
će vas navesti da počnete iznova i

iznova; igrati ulogu izgubljenog sina svaki dan, pa čak i više puta tijekom dvadeset i četiri sata istoga dana; ispraviti svoje skrušeno srce u Ispovijedi, što je pravo čudo Božje ljubavi. U ovom divnom sakramentu naš Gospodin čisti vašu dušu i ispunjava vas radošću i snagom kako bi vas spriječio da odustanete od borbe i kako bi vam pomogao da se neumorno vraćate Bogu, čak i kada sve izgleda crno. Osim toga, Majka Božja, koja je i naša Majka, bdije nad vama majčinskom brigom, vodeći svaki vaš korak.”[31]

Moglo bi se činiti suvišnim reći ovo, ali znamo da nije: prvi koji će primiti Božje milosrđe trebaju biti naša braća i sestre u vjeri. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, ne može ljubiti Boga kojega ne vidi.[32] Naš prvi apostolat mora biti s onima u vlastitom domu i s onima koji su dio Božje kuće, Crkve. Naša revnost za duše bila bi lažna da naše srce nije

osjetljivo na druge katolike. Bog želi da prime puno ljubavi kako bi je mogli podijeliti s drugima. Stoga se moramo čuvati da se ne „naviknemo“ na one s kojima živimo, da ne stvaramo prepreke slijedeći samo svoje prirodne afinitete ili dopuštajući da trvenja proizlaze iz malih svakodnevnih situacija. „Rečeno je za prve Kristove sljedbenike: 'Gledajte kako se ljube.' Može li se to reći za vas i za mene u svako doba?"[33] Bog želi da bratska ljubav kršćana bude kanal za bujicu njegova milosrđa,[34] kako bi mogla pronaći put u srca svih muškaraca i žena. Tada će, snagom Duha Svetoga, svijet spoznati da Otac ljubi sve muškarce i žene kao što ljubi Sina kojega nam je poslao.[35]

[1] usp. Iv 18,36.

[2] usp. Mt 26:53.

[3] usp. Heb 4,12.

[4] Papa Franjo, Homilija, 24. ožujka 2016.

[5] usp. Iv 16,33.

[6] usp. Iz 55:8.

[7] usp. Lk 4,6.

[8] usp. Ps 2,8.

[9] Benedikt XVI., Opća audijencija, 13. veljače 2013.

[10] usp. Lk 1,78.

[11] usp. 1. Sam 16:7.

[12] Usp. Otkrivenje 3:20.

[13] usp. Izreke 23:26.

[14] usp. Hoš 11:2.

[15] Papa Franjo, Homilija, 24. ožujka 2016.

[16] Sveti Josemaria, Brazda, 864.

[17] usp. Mt 9,36.

[18] usp. Rim 5,5.

[19] Sveti Josemaria, Prijatelji Božji, 230.

[20] Sveti Josemaria, Put, 171.

[21] Papa Franjo, Korizmena poruka, 4. listopada 2014.

[22] Kardinal Joseph Ratzinger, Prikaz Križnog puta, 25. ožujka 2005.

[23] Ovo je geslo koje je blaženi John Henry Newman odabrao kad je postao kardinal.

[24] Papa Franjo, Evangelii Gaudium, 24. studenog 2013., 169.

[25] Papa Franjo, obraćanje, 16. veljače 2016.

[26] usp. Fil 4,7.

[27] usp. Fil 4,4-5

[28] Usp. Mt 9,10-11; Iv 4,7 sl.

[29] Usp. Lk 7,36; 19:6-7.

[30] Sveti Josemaria, Susret s
Kristom, 169

[31] Prijatelji Božji, 214.

[32] usp. 1 Iv 4,20.

[33] Brazda, 921.

[34] Usp. Papa Franjo, Homilija, 24.
ožujka 2016.

[35] Usp. Iv 17,23.

.....